

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 kwietnia 2020 r. (...) zmienioną decyzją z dnia 22 czerwca 2020 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., działając z urzędu na podstawie art. 114 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, uchylił decyzje z dnia 19.09.2019 r. o przyznaniu emerytury obliczonej zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej oraz z dnia 27.01.2019 r. o przeliczeniu emerytury nadto po rozpoznaniu wniosku z dnia 24.07.2019 r. odmówił J. W. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono, iż zgodnie z art. 55 wyżej wymienionej ustawy osoba ubezpieczona urodzona przed dniem 01-01-1949 r., która osiągnęła powszechny wiek emerytalny, ma odpowiedni okres składkowy i nieskładkowy, kontynuowała ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu wieku emerytalnego i wystąpiła z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31-12-2008 r. ma prawo do jej wyliczenia na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Warunek kontynuowania ubezpieczeń emerytalno - rentowych po osiągnięciu wieku emerytalnego jest spełniony, jeżeli wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu emerytalno - rentowemu przed 60 rokiem życia oraz co najmniej w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego, tj. 60 lat. Kontynuowanie ubezpieczeń emerytalno- rentowych oznacza ubezpieczenia, o których mowa w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych, które wprowadzone zostały od dnia 1 stycznia 1999 roku. Zakład odmówił przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawczyni nie spełniła warunku kontynuowania ubezpieczenia emerytalno -rentowego przed 60 rokiem życia, tzn. nie podlegała temu ubezpieczeniu w okresie od 01-01-1999 r. do 29-02-2004 r. (tj. przed ukończeniem wieku emerytalnego 60 lat). Organ wskazał, iż od 1 kwietnia 2020 r. będzie wypłacana emerytura o symbolu E I. W decyzji wskazano nadto, iż nadpłacone kwoty nie podlegają zwrotowi.

/decyzje – k. 24 i 30 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 28.04.2020 r. / (...) na podstawie art. 27 i 53 z dnia 17 grudnia (...) po rozpoznaniu wniosku z dnia 24.07.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał J. W. prawo do emerytury od dnia 1.07.2019 r. tj od miesiąca w którym złożono wniosek. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 107,45%;

Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 107,45% przez kwotę bazową 717,16 zł wyniosła 770,59 złotych.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił okresy:

składkowe w ilości 36 lat, 7 m-cy i 16 dni

nieskładkowe w ilości 12 dni,

okresy uzupełniające rolne 1 rok i 7 m-cy;

Przyznana emerytura od 1 marca 2020 roku wyniosła brutto 2.212,37 złotych.

/ decyzja k. 25 – 26 plik II akt ZUS/

Odwołanie od obu w/w decyzji w dniu 1.06.2020 r. wniosła J. W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Zaskarżonym decyzjom zarzuciła naruszenie przepisów postępowania:

1) art. 7 kpa zgodnie z którym, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli,

2) art. 8 kpa zgodnie z którym organy administracji prowadzą postępowanie w sposób budzący zaufanie uczestników do władzy publicznej, kierując się zasadą proporcjonalności, bezstronności i równego traktowania,

3) art. 10 kpa stosownie do którego organy administracji publicznej obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów materiałów oraz zgłoszonych żądań,

poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji niewyjaśnienie wszelkich okoliczności sprawy mających znaczenie dla ustalenia uprawnień przysługujących ubezpieczonej, w szczególności uprawnień do emerytury i jej wysokości ponadto niezrozumiałe dla odwołującej uchylenie decyzji przyznającej emeryturę, bez wszczęcia i przeprowadzenia jakiegokolwiek postępowania, nie poinformowania odwołującej się o zmianie decyzji ustalającej wysokość emerytury.

Mając powyższe na uwadze skarżąca wniosła o zmianie zaskarżonych decyzji poprzez prawidłowe ustalenie wysokości należnej J. W. emerytury w oparciu prawidłową podstawę nadto o zasądzenie kosztów postępowania, a w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/ odwołania k. 3-4 akt VIII U1343/20 i k. 3-4 akt VIII U 1344/20/

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie jako bezzasadnych, podtrzymując argumentację podniesioną w zaskarżonych decyzjach

/ odpowiedzi na odwołania k. 7-8 akt VIII U1343/20 i k. 7-8 akt VIII U 1344/20/

Postanowieniem z dnia 28 października 2020 r. przedmiotowe sprawy połączono do wspólnego rozpoznania.

/ postanowienie z dnia 28 października 2020 r. protokół z rozprawy k. 13 akt VIII U 1344/20/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. urodziła się (...) Powszechny wiek emerytalny uzyskała 29 lutego 2004 r.

/bezsporne/

Ubezpieczona miała ustalone prawo do emerytury od dnia 1.11.1995 r. zgodnie z Rozporządzeniem (...) z 26.01.1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. Nr 4 poz 27.)

/ decyzja k. 22-23 plik I akt ZUS/

Powyższe świadczenie było wnioskodawczyni wielokrotnie przeliczane z uwagi na zmianę długości stażu pracy wobec podjętego do 1.07.2009 r. zatrudnienia.

/ bezsporne decyzje w pliku I akt ZUS/

Wnioskodawczyni w okresie od 1.01.1999 r. do 29.02.2004 r. (przed ukończeniem 60 roku życia) nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym.

/dokumentacja plik I akt ZUS/

We wniosku z dnia 24.07.2019 r. ubezpieczona wniosła o ustalenie emerytury według nowych lub starych zasad z uwzględnieniem najkorzystniejszego wariantu i wszystkich przebytych przez nią okresów ubezpieczenia.

/ wniosek k. 1-3 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 19.09.2019 r. Organ rentowy przyznał J. W. prawo do emerytury obliczonej zgodnie z art. 55a w zw. z art. 55 ustawy emerytalnej od 1.07.2019 r. tj. od miesiąca w którym założono wniosek. Jednocześnie wskazano, iż w związku z obliczeniem, zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, emerytury w powszechnym wieku emerytalnym prawo do emerytury wcześniejszej ustaje z dniem 1.07.2019 r.

Podstawę obliczenia emerytury stanowiła kwota kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji kapitału początkowego zewidencjonowanego na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury.

Podstawa obliczenia emerytury podlegała pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych wcześniejszych emerytur o symbolu EW90 w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Emerytura stanowiła równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

- kwota składek zaewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 14506,76 zł

- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 838218,68 zł.

- suma kwot pobranych emerytur wynosi 317383,71 zł

- średnie dalsze trwanie życia wynosi 123,60 miesięcy,

- wyliczona kwota emerytury wyniosła 4331,24 zł.

Do emerytury przysługiwał dodatek pielęgnacyjny w kwocie 222,01 zł

/ decyzja k. 14 -15 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 27.01.2019 r. w rozpoznaniu wniosku z dnia 7.01.2020 r. na podstawie art. 108 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył emeryturę wnioskodawczynie od 1.01.2020 r. . w uzasadnieniu decyzji wskazano iż emeryturę ustalona w kwocie 4331,24 zł zwiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem ich waloryzacji , przez średnie dalsze trwanie życia ustalonego dla wieku wnioskodawczynie w dniu złożenia wniosku tj. 7.01.2020 r.

Kwota składek od ostatniej decyzji wyniosła 2635,20 zł, średnie dalsze trwanie życia wyniosło 133,30 miesięcy.

Wysokość emerytury po przeliczeniu wyniosła 4351,01 zł

Do emerytury przysługiwał dodatek pielęgnacyjny w kwocie 222,01 zł

/ wniosek k. 17 plik II akt ZUS, decyzja k. 18 plik II akt ZUS/

We wskazanych okolicznościach w dniu 28 kwietnia 2020 r. wydano obie zaskarżone decyzje tj decyzję (...) i decyzję (...).

/ bezsporne decyzje – k. 24 plik II akt ZUS k. 25 – 26 plik II akt ZUS/

Decyzja z dnia 22 czerwca 2020 r. z urzędu usunięto nieścisłości w decyzji z dnia 28 kwietnia 2020 r. (...) doprecyzowując podstawę prawną rozstrzygnięcia, nie zmieniając jednak jej znaczenia co do meritum.

/decyzja –30 plik II akt ZUS/

Odwołująca przedstawiła w organie rentowym dokumentację potwierdzającą okres ponad 30 miesięcy zatrudnienia po dacie nabycia wieku emerytalnego.

/ bezsporne dokumentacja w aktach ZUS/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dokumentów zawartych w aktach organu rentowego i załączonych do akt sprawy, których wiarygodność nie była przez strony podważana. Przy tym wskazać należy, iż sporne w niniejszej sprawie były nie okoliczności faktyczne lecz kwestie prawne związane ze sposobem ustalenia stażu ubezpieczeniowego jaki przyjął ZUS do wyliczania należnych wnioskodawcy świadczeń.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 114 ust 1 pkt 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 53) prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy wnioskodawczyni domagała się ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 55 i 55a ustawy emerytalnej i utrzymania w mocy decyzji organu rentowego uchylonych przez ten organ z urzędu, przyznających jej prawo do świadczenia na tych zasadach. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowe żądanie wnioskodawczyni nie może zostać zaakceptowane.

W myśl art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. takim jak wnioskodawczyni (urodzony w (...) r.) przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn;
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Powołany ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 i ust. 5 art. 15 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3,

w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach,

z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Jak zaś stanowi ust. 2a art. 15 jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z ust. 2 i ust. 3 powołanego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, a podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Z kolei w myśl przepisu art. 53 ust. 1 powyższej ustawy emerytura obliczana według tego przepisu stanowi sumę trzech składników:

1) 24 % kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7 % podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

W konsekwencji wysokość emerytury tak ustalonej uzależniona jest od wysokości podstawy wymiaru, uwzględnionego okresu składkowego i nieskładkowego kwoty bazowej obowiązującej w dacie powstania do świadczenia.

W myśl art. 113 ustawy ponowne ustalenie wysokości emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, poprzez doliczenie nieuwzględnionych dotychczas w wymiarze świadczenia okresów składkowych lub nieskładkowych,

następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po zakończeniu kwartału kalendarzowego, jeżeli emeryt lub rencista pozostaje w ubezpieczeniu, chyba że w kwartale kalendarzowym ustało ubezpieczenie.

Wobec tego doliczenie nowych okresów ubezpieczenia odbywa się w przypadku emerytury nabywanej na starych zasadach tylko i wyłącznie we wskazanych okolicznościach.

Inne zasady nabywania prawa do emerytury dotyczą natomiast ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku. Określa je przepis art. 24 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Stosownie natomiast do treści art. 25 ust 1 ustawy emerytalnej, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Z kolei zgodnie z art. 26 ust 1 ustawy emerytalnej, emerytura ustalona na tych zasadach stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. W ust. 2 wskazano, że wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach (ust. 3). Przy czym w ust. 4 i 5 wskazano, że tablice trwania życia ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca Prezes Głównego Urzędu Statystycznego. Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego.

Z powyższych przepisów wynika jednoznacznie, że zasadą obowiązującą przy ustalaniu wysokości emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. jest zasada zdefiniowanej składki, zgodnie z którą wysokość świadczenia zależy z jednej strony od sumy składek emerytalnych jakie zostały zgromadzone na indywidualnym koncie ubezpieczonego w ZUS za okres poczynając od 1 stycznia 1999 r., zaś z drugiej od wysokości kapitału początkowego, tj. od kwoty ustalonej oddzielnie dla każdego ubezpieczonego według ustalonego przez ustawodawcę wzoru, odzwierciedlającej w przybliżeniu stan jego konta ubezpieczeniowego za okres do 31 grudnia 1998 r.

Powyższe zasady nie dotyczą jednak z mocy ustawy osób, które uzyskały emeryturę w oparciu o tak zwane stare zasady.

Zgodnie z art. 55 o emeryturach i rentach z FUS ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53.

W myśl art. 55a ust. 1. ustawy przepis art. 55 stosuje się również do ubezpieczonego, który miał ustalone prawo do emerytury przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę, o której mowa w art. 27.

Jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę, do której miał ustalone prawo przed ustaleniem prawa do emerytury z tytułu osiągnięcia wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, podstawę obliczenia emerytury zgodnie z art. 26 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne (ust. 2).

Prawo do emerytury ustalone przed osiągnięciem wieku emerytalnego, określonego w art. 27 ust. 2 i 3, ustaje z dniem, od którego została przyznana emerytura na podstawie art. 27, obliczona zgodnie z art. 26 (ust. 3).

Przepis art. 55 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie przewiduje przyznania nowej emerytury, a jedynie reguluje kwestię obliczenia według innych zasad emerytury już nabytej po spełnieniu warunków z art. 27 tejże ustawy i przyznanej na wniosek złożony po dniu wskazanym w art. 55 przedmiotowej ustawy. /III AUa 696/18 - wyrok SA Wrocław z dnia 10-01-2019 III AUa 1442/16 - wyrok SA Warszawa z dnia 27-12-2018/

Ubezpieczonemu nabywającemu emeryturę na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) przysługuje prawo do obliczenia jej wysokości w sposób przewidziany w art. 26 tej ustawy tylko wówczas, gdy w chwili przyznania emerytury w wieku powszechnym spełniał warunki z art. 55 tej ustawy, w tym warunek kontynuowania ubezpieczeń emerytalnego i rentowych po osiągnięciu tego wieku./III UK 194/17 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 05-12-2018 opubl. OSNAPiUS 2019/5/69/.

Należy również zauważyć, że wspomniane wymagania muszą być spełnione łącznie, co oznacza z jednej strony konieczność wykazania przez ubezpieczonego, iż pomimo osiągnięcia wieku powszechnego nadal kontynuował ubezpieczenie emerytalne, jak i wymóg zgłoszenia wniosku o emeryturę powszechną po dniu 31 grudnia 2008 r. /III AUa 1087/17 - wyrok SA Łódź z dnia 22-11-2018/

Przy tym warunek kontynuowania ubezpieczeń emerytalno – rentowych po osiągnięciu wieku emerytalnego jest spełniony, jeżeli wnioskodawca podlegał ubezpieczeniu emerytalno – rentowemu przed 60 – rokiem życia oraz co najmniej w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego. Przesłankę kontynuacji ubezpieczenia z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (obecnie t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) spełni tylko taki ubezpieczony, który w dniu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego oraz przynajmniej w dniu następującym po tej dacie był objęty ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym. /II UK 300/17 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 17-10-2018/ Zasadnicze znaczenie dla zastosowania art. 55 (art. 55a) ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ma utrzymywanie przez osobę w nim określonej statusu osoby ubezpieczonej oraz stwierdzenie, że status ten zachowują osoby, które przeszły na emeryturę, jeżeli po nabyciu prawa podlegają obowiązkowym lub dobrowolnym ubezpieczeniom społecznym. Po to jednak, żeby "wejść" do nowego systemu obliczania emerytur, konieczne jest kontynuowanie pozostawania w ubezpieczeniu i wstrzymanie się z realizacją nabytego prawa do czasu, kiedy nowe reguły zaczną działać, co wskazuje na określenie podmiotowego zakresu art. 55 (art. 55a) ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. / III AUa 110/18 - wyrok SA Szczecin z dnia 27-09-2018/ Zawarty w przepisie art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) zwrot „kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie (art. 27 ustawy emerytalnej) wieku emerytalnego” należy odczytywać jako konieczność pozostawania w wymienionych ubezpieczeniach w dniu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, nieskorzystanie z powstałego w tym dniu prawa do emerytury i pozostawanie w ubezpieczeniu po tym dniu. W konsekwencji osoba, która nie podlegała w dniu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu, nie kontynuowała tych ubezpieczeń po tym dniu, lecz jedynie przystąpiła do tych ubezpieczeń dopiero po osiągnięciu wieku emerytalnego, nie spełnia jednej z przesłanek zawartych w art. 55 ustawy emerytalnej. Obliczenie emerytury na zasadach wynikających z art. 26 w związku z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1270 ze zm.) możliwe jest tylko w razie kontynuowania ubezpieczenia po ukończeniu wieku emerytalnego, to jest podlegania obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniom społecznym w sposób ciągły, nieprzerwany w dniu i po dniu osiągnięcia wieku emerytalnego zasadniczo do czasu zgłoszenia wniosku o emeryturę, nie wcześniej, niż po dniu 21 grudnia 2008 r./ I UK 184/17 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 25-07-2018/ W konsekwencji, obliczenie emerytury na zasadach wynikających z art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej możliwe jest tylko w razie nieprzerwanego kontynuowania po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego ubezpieczenia rozpoczętego przed ukończeniem tego wieku, tj. podlegania ubezpieczeniom społecznym w sposób ciągły do czasu zgłoszenia pierwszego wniosku o tę emeryturę nie wcześniej niż po dniu 31 grudnia 2008 r. /II UK 273/17 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 11-04-2018/ Wymóg kontynuacji ubezpieczenia uzasadniony jest celem regulacji art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383), który zmierza do

umożliwienia osobom, które nie skorzystały z uprawnienia do emerytury powszechnej – a tym samym chciały pozostać w zatrudnieniu, a w konsekwencji opłacały składki po osiągnięciu wieku emerytalnego – obliczenie emerytury według nowych zasad, tj. z uwzględnieniem zaewidencjonowanych składek. Dlatego też oczywistym jest, że warunek kontynuacji ubezpieczenia emerytalnego i składkowego nie będzie spełniony przez osoby, które ubezpieczeniami zostały objęte dopiero po osiągnięciu wieku emerytalnego i po złożeniu wniosku o emeryturę na podstawie art. 27 cyt. ustawy emerytalnej. /III AUa 46/17 - wyrok SA Szczecin z dnia 21-12-2017, I UK 339/16 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 20-09-2017/ Także samo podleganie przez skarżącego ubezpieczeniom społecznym w czasie pobierania wcześniejszej emerytury, a przed uzyskaniem zwykłego wieku emerytalnego nie ma znaczenia dla dokonania przeliczenia emerytury zgodnie z art. 55 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1383). /III AUa 1299/16 - wyrok SA Lublin z dnia 31-05-2017/

Podnieść należy, iż zgodnie, z dyspozycją art. 6 KC., to na odwołującej się, ciążył ciężar dowodowy w przedmiotowej sprawie, zatem to ona powinna udowodnić okoliczności, z których wywodzi skutki prawne – kontynuowanie ubezpieczeń po osiągnięciu wieku emerytalnego. Nie jest możliwe ustalenie okresów składkowych mających wpływ na prawo do świadczenia jak i obliczenie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Podkreślenia przy tym wymaga, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

W przedmiotowej sprawie nie zostały przedłożone jakiegokolwiek dowody wskazujące na fakt pozostawiania wnioskodawczyni w ubezpieczeniach społecznych co najmniej w dniu osiągnięcia wieku lat 60. Sąd szczegółowo przeanalizował dokumentację znajdującą się w aktach rentowych i ta w żaden sposób nie potwierdza aktywności zawodowej wnioskodawczyni w okresie od 1.01.1999 r. do 29.02.2004 r. (w dniu 29.02.2004 r. wnioskodawczyni ukończyła 60 rok życia) W tym czasie wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym. Wnioskodawczyni co prawda podjęła zatrudnienie od 2010 r. ale to przy braku jej wcześniejszej aktywności zawodowej w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego nie dowodzi kontynuowania przez nią ubezpieczenia emerytalnego. Tym samym usprawiedliwionym jest twierdzenie organu rentowego iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonych decyzji tj. przeliczenia należnej wnioskodawczyni emerytury na podstawie art. 55 i 55 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS i przyznania tego świadczenia w oparciu o przepis inny niż art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej.

Z całą mocą podkreślenia wymaga, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie świadczeń w drodze jakiegokolwiek analogii czy innych zasad niż wprost ustalone. Podstawą przyznania świadczeń z ubezpieczenia społecznego mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego. (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 grudnia 1998 r.II UKN 379/98 Legalis Numer 45844). Z tych względów samo pierwotnie nieprawidłowe działanie ZUS, które upewniało wnioskodawczynię co do słuszności przyznanych jej świadczeń, nawet przy uwzględnieniu jej słusznych interesów, nie może legalizować przyznania emerytury bez podstawy w obowiązujących przepisach .

Zaskarżone decyzje odpowiadają zatem prawu.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi, w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania wnioskodawczyni jako bezzasadne.

J.L.